Увлеченъ Йовко въ такива мисли, той не видя, че слънцето залязва и се сѣпна, когато нѣкой извика: — Стига! Извика, всички се събраха около него и се наредиха.

— Каде? попита Йовко Лалето, което стоеше до него.

— Ще идемъ при Господарката да я поздравимъ. Днесъ е имениния ѝ день.

— Днесъ?..

— Днесъ са Младенци, — каза Лалето. Днешният день е голѣмъ день за насъ. Да бѣше тоя сутринъ да видишъ: извиха четиридесеть хора изпѣха по толкова пѣсни... Пъкъ и се излъгахме по четиридесеть пъти... Славно прекарахме.

— Колко е грѣхотно да се лъже! прошепна Йовко.